

שטיפת מוח

למרות השם הבנאלי, "נפלאות התבונה" הוא בלוג מיוחד שמעביר אינפורמציה על חקר המוח באופן נגיש וקריספי

המוח האנושי הוא נושא כה מרתק, כה כבד ומסובך, שהרעיון שיהיה בלוג על המוח האנושי נשמע כמו אוקסימורון, משהו שמנוגד לכיוון הרוחות בבלוגוספירה, קומוץ שבטי של מרענים מוכי אפרוריות. אבל בלוגים, כמו רוב תחומי המדע, מוכיחים שלא משנה מה הנושא, אם עושים אותו היטב, מרתק, מעניין ובעיקר נגיש – אפשר לגרום גם למילים כמו "היפותלמוס", "היפופיזה" וכיוצא בזה להישמע סקסיות.

אלומית ישי היא בוגרת מכון ויצמן למדע והאוניברסיטה העברית בירושלים, וכיום משמשת פרופסור עוזר לחקר המוח באוניברסיטת ציריך בשווייץ. הבלוג שלה נמצא בקפה דה מארקר ונקרא בשם המעט בנאלי "נפלאות התבונה". הוא מכיל פוסטים המנסים למצוא את הקשר (ומצליח זימן מן הסתם) בין מיגרנות לתירוצים של גיריות, שלוקחים תמונה קוביסטית להחריד של פיקאסו ועושים בה ניסויים קוגניטיביים שווים לכל נפש, או שואלים ברצינות מה גורם למוח שלנו לקנות עור כנדים גם כשהאדרונות שלנו עולים על גדותיהם. הכל תוך שימוש ראוי ונכון באימאג'ים וקריקטורות, שעוזרים לשרדג מעט את הממשק הקודר של דה מארקר. או נכון, הרבה פעמים מחקרים עם כותרות מרטיטות כאלה נגמרים במפחי נפש אקדמיים ומשמימים, אבל הפוסטים של ישי קצרים, רווטים, ועושים את מה שצריך לעשות כדי לקרב את הבלתי מקורבים בעליל.

הבעייתיות היחידה בבלוג בעיני היא ההטררר גניות שלו (ואגב, זו שאלה עקרונית לגבי בלוגים מקצועיים – האם הם צריכים להיות ממוקרים או שמא הם יכולים להכיל את כל עולמו של הכותב). ישי מעלה בבלוג גם סיפורים קצרים והספר על פבארוטי, ובאופן עקרוני כל דבר שהיא רואה לנכון. היא כמוגן עושה זאת באותה צורה נעימה וירידותית, אך כוחם של בלוגים מצליחים הם לא דווקא בחיבור של הקוראים לכותב ולעולמו הפנימי, אלא בחיבור שלהם לנושאים. הם חוזרים לבלוג כי הם יודעים מה הם רוצים לקבל, וגם הבינו יודע את זה ונותן את מה שהוא יכול לתת. בכל זאת, יש בלוגרים שנסחפים הרבה יותר מיש, ויכולים לכתוב פוסט רציני מחקרי ומיד לאחר מכן הניגים על החתול הסיאמי שלהם. ישי, וטוב שכה, לא נמצאת במקומות האלה.

<http://alumit.cafe.themarket.com/view.php?a=77015>